

Éppen 150 éve annak, hogy Japán több évszázados elszigeteltsége után 1868-ban meghirdette a „Felvilágosult kormányzás” (Meidzsi) korszakot, melynek során sikeresen modernizálódott, és már a 19. század végére a nyugati nagyhatalmakkal egyenrangú helyet vívott ki magának. Japán második világháború utáni fejlődése igazolta, hogy mindez nem pusztán véletlenek egybeesésének volt köszönhető. Az ország 19-20. századi modernizációjának értelmezése, sikerességének magyarázata évtizedek óta foglalkoztatja a Japánnal foglalkozó kutatókat. Jelen kötet is ehhez a kérdéskörhöz kíván adalékot nyújtani, de nem „klasszikus” történelemkönyv, elsősorban nem a politikai vagy gazdasági történésekkel foglalkozik, hanem a japán történelmi fejlődés értelmezésének lehetőségeivel. Ebben elsősorban az egyedi jelleget, a japán történelmi kontextus és tapasztalat, valamint a kultúra társadalmi és politikai struktúrákat meghatározó specifikumait vizsgálja, de mindezt a globális folyamatok és viszonyok rendszerébe helyezve, a fejlődési és modernizációs modellek tekintetbe vételével próbálja elemezni. A kötet központi témája a kulturális hagyomány kérdése, amely kulcsszerepet játszott abban, hogy Japán a modernitást az akkori nyugati nagyhatalmaktól eltérő módon valósította meg, és ezzel elsőként mutatta fel a lehetőséget egy, a „nyugatitól” különböző modernizációs fejlődési modell létezésére.